ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CESSNER

(Ἀρχαῖο Εἰδύλλιο)

ΑΙΓΛΗ.—Ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ γείρῃ κι' ὁ ἀέρας εἶν' ἀκόμα ζεστός. Τὰ λουλούδια, μαραμένα ἀπὰ τὶς καυτερὲς τοῦ ἥλιου ἀχτίδες, ἔχουν σκύψει τὸ κεφάλι τους. Ἔλα, γλυκειά μου φίλη, ἂς κατεβοῦμε στὴν ἀχροποταμιά, ἐκεῖ ὅπου τὸ ρέμα περνόντας χαϊδεύει τὴν ὄχθη. Κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα θ' ἀνασάνουμε δροσερὸ ἀεράκι...

ΙΡΙΣ.—Ὅπου κι' ἂν μοῦ πῆς, σ' ἀκολουθῶ. Αἴγλη μου. Πήγαινε ὅμως σιγά—σιγά, γιατὶ τὰ κλωνάρια τῶν δέντρων μὲ χτυπᾶνε στὸ πρόσωπο.

ΑΙΓΛΗ.—Ὤ, πόσο ὡραῖα καὶ κρυσταλλένια εἶνε τὰ νερά! Πόσο καθαρὰ ξεχωρίζει κάθε πέτρα στο βυθό! Κύτταξε τί ὡραῖα ποὺ κυλᾶει τὸ ποτάμι ἀπάνω στὴν ἄμμο! Ἄ, δὲν βιαστάω πειά... Σοῦ ὁρκίζομαι στὶς Νεράϊδες, πὼς ἐγὼ θὰ βγάλω ὅλα μου τὰ ροῦχα καὶ θὰ βυθιστῶ ὥς τὸ λαιμὸ μέσα στὸ ξάστερο νερό...

ΙΡΙΣ.—Κι' ἂν τύχει νὰ μᾶς ἰδῇ κανένας διαβάτης;

ΑΙΓΛΗ.—Ἄ, ὄχι, δὲν ὑπάρχει δρόμος ποὺ νὰ ὁδηγῇ πρὸς τὰ δῶ... Ἔπειτα, αὐτὴ ἡ μηλιὰ ποὺ ὑψώνεται στὴν ὄχθη κι' ἁπλώνει τὰ κλαδιά της, μᾶς σκεπάζει πολὺ καλὰ ἀπὸ κάθε ξένο μάτι. Μὴ φοβᾶσαι, ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Εἶνε σὰν νᾶμαστε κλεισμένες μέσα σὲ μιὰ πράσινη σημαιὰ ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ βλέμμα ἀνθρώπινο. Κι' ἂν κάποτε ἡ ἄβρα ἀνοίγει τὰ κλαδιά, αὐτὰ ξανάρχονται πάλι στὴ θέσι τους...

ΙΡΙΣ.—Ἀφοῦ τ' ἀποφασίζεις ἐσύ, θὰ τὸ κάνω κι' ἐγώ...

(Ἡ δυὸ χαριτωμένες βοσκοπούλες ἀφίνουν τὰ φορέματά τους στὴ ρίζα τῆς μηλιᾶς καὶ τρέμοντας γυμνὰ ἀπ' τὴν ψύχρα, μπαίνουν στὸ νερό. Σιγά—σιγὰ τὸ δροσερὸ ρέμα τὶς σκεπάζει ὥς τὰ γόνατα καὶ φτάνει ὥς τὰ χιονάτα στήθη τους. Τότε ἡ δυὸ ἀγαπημένες φίλες κάθονται ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπ' ἄσπρα λιθάρια, ποὺ τὰ εἶχε βγάλει στὴν ἄκρη τὸ ποτάμι, καὶ ξαναρχίζουν τὴν κουβέντα τους).

ΑΙΓΛΗ.—Ὤ τί χαρά, φίλη μου! Μοῦ φαίνεται πὼς ξαναγεννιέμαι, πὼς παίρνω καινούργια ζωή... Εἶμαι χαρωμένη, πολὺ χαρούμενη... Καὶ τώρα τί λὲς νὰ κάνουμε; Θέλεις νὰ ψάλουμε κανένα τραγούδι;

ΙΡΙΣ.—Τρελλή! Μὰ δὲ συλλογίζεσαι πὼς θὰ μᾶς ἀκούσουν ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη;

ΑΙΓΛΗ.—Ἔχεις δίκιο. Ἄκουσε, νὰ τί θὰ κάνουμε. Θὰ μοῦ πῆς μιὰ ὄμορφη ἱστορία...

ΙΡΙΣ.—Ἱστορία;

ΑΙΓΛΗ.—Ναί, μιὰ ὄμορφη καὶ ἀληθινὴ ἱστορία. Θὰ πῆς ἐσὺ πρώτη, κι' ἔπειτα θὰ σοῦ διηγηθῶ κι' ἐγὼ μιὰ δική μου...

ΙΡΙΣ.—Ξέρω μιὰ τέτοια, ἀλλά...

ΑΙΓΛΗ.—Ἔλα, πές τηνε σὲ μένα, κι' ἐγὼ εἶμαι πιὸ ἐχέμυθη ἀπ' τὰ κλαδιὰ αὐτοῦ τοῦ δέντρου.

ΙΡΙΣ.—Ἄκουσέ με λοιπόν. Εἶνε κάμποσες μέρες τώρα ἀπὸ τότε ποὺ κατέβαινα τὸ λόφο, ὁδηγώντας τὸ κοπάδι μου στὸ λειβάδι γιὰ νὰ βοσκήσῃ. Στὴ ρίζα τοῦ λόφου, ὅπως ξέρεις, εἶνε μιὰ ψηλὴ κερασιά. Ἐκεῖ λοιπόν... Ἀλλὰ εἶμαι τρελλή, πῶς μπορῶ νὰ σοῦ φανερώσω τὸ μεγάλο μυστικὸ ποὺ κλείνω μέσα στὴν καρδιά μου;

ΑΙΓΛΗ.—Τί, μήπως κι' ἐγὼ ὕστερα δὲν θὰ σοῦ πῶ τὰ δικά μου τὰ μυστικά;

ΙΡΙΣ.—Καλὰ τότε... Ἐνῶ κατέβαινα λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ μονοπάτι, ἄκουσα μιὰ γλυκειὰ φωνὴ ποὺ τραγουδοῦσε ἁρμονικότατα. Μαγεύτηκα ἀπὸ τὸ τραγούδι κι' ἔμεινα σὰν ἐκστατική, κυττάζοντας γύρω μου. Κανέναν ὅμως δὲν εἶδα... Ναί, σοῦ ὁρκίζομαι, κανέναν... Ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου, κι' ὅταν πέρασα τὴν κερασιά, τότε κατάλαβα πὼς ἀπὸ κεῖ ἐρχότανε τὸ τραγούδι. Δὲν σοῦ φανερώνω ὅμως τὰ λόγια του, ἂν καὶ τάχω φυλαγμένα γιὰ πάντα μέσα στὴν ψυχή μου...

ΑΙΓΛΗ.—Πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆς. Ἐδῶ, κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο αὐτοῦ τοῦ δέντρου, δὲν κρατιέται μυστικό. Ἄλλωστε πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ἡ βοσκοπούλες δὲν ἔχουν κρυφὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη...

ΙΡΙΣ.—Ἔστω. Ἀλλὰ ἡ βοσκοπούλες, ὅταν μιλοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους, τὰ παραλένε. Μὴν τὸ λησμονᾶς αὐτό. Κατέβαινα λοιπὸν μὲ τὸ κοπάδι μου, ὅταν ἄκουσα αὐτὸ τὸ τραγούδι, ποὺ ἀντήχησε γλυκὰ μέσ' στὴν ψυχή μου:

—Ποιὰ τάχα νάναι κι' ἀπὸ ποῦ νἄρχεται αὐτὴ ποὺ φαίνεται τόσο καλὴ καὶ σεμνὴ μὲ τοὺς ὡραίους καὶ σοβαροὺς τρόπους της;

»Ὦ ξένγροι, ποὺ παίζετε μὲ τὰ ὁλόχρυσα μαλλιά της, πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Νεράϊδα;

»Ἂν εἶνε καμμιὰ ἀπὸ τὶς Χάριτες, σύγουρα θάναι ἡ πιὸ νέα κι' ἡ πιὸ ὡραία ἀπ' αὐτές...

»Κυττάξτε. Τὸ τριφερὸ χορτάρι γέρνει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, κι' ὁ ἄσπρος κρίνος κι' ὁ γαλάζιος ὑάκινθος, βλέποντας τ' ὡραῖο πρόσωπό της ποὺ τοὺς ξεπερνᾶει στὴν ὀμορφιά, γέρνουν τὸ κεφάλι τους...

»Ὦ εὐτυχισμένα λουλούδια, ποὺ δοξαζόμαστε τέτοια χαρά, θὰ σᾶς κόψω ἕνα—ἕνα, θὰ σᾶς πλέξω σὲ δυὸ στεφάνια, καὶ μὲ τὸ ἕνα θὰ στεφανώσω τὸ μέτωπό μου, ἐνῶ τὸ ἄλλο θὰ τὸ προσφέρω μὲ σεβασμὸ στὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης...

»Ἀλλοίμονο! πῶς στρέφει ὁλόγυρα τρομαγμένη τὰ μαῦρα της μάτια! Θεέ μου, τί εἶν' αὐτὸ ποὺ σὲ φοβίζει, ἀγαπημένη μου;

»Οὔτε ἄγριο ὄρνιο εἶμαι ἐγώ, οὔτε γιὰ φοβερὰ στοιχειὰ μιλάει τὸ τραγούδι μου...

»Ὦ, γιατὶ ὅμως νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸ τραγουδήσω μὲ τόση ἁρμονία, ποὺ νὰ σὲ ρίξῃ σ' ἔκστασι γλυκειὰ καὶ νὰ σοῦ σταματήσῃ τὰ βήματα;

»Ὦ ἀγριοτριαντάφυλλα, κρύψτε τ' ἀγκάθια σας καὶ μὴν τολμῆστε ν' ἀγκιλῶστε τ' ἀβρό της πόδι, ἀλλὰ ἂν μπορούσατε νὰ τῆς ἁρπάξετε ἀνάλαφρα τὸ κυματιστὸ φόρεμα, θὰ χαρόμουν πολὺ γιὰ τὸ σταματημά της...

»Ἄ, τοῦ κάκου προσπαθῶ νὰ κρατήσω τὴν ἀγάριστη! Ἄκουσέ με τοὺλάχιστο, σκληρὴ Νεράϊδα, ἄκουσέ με καὶ σπλαχνίσου με...

»Ὅταν ἔρθῃ ἡ ἥσυχη νύχτα κι' ἡ σελήνη σκορπίσῃ τὸ λαμπρό της φῶς, θἄρθω τότε κι' ἐγὼ στὴν καλύβα σου καὶ θὰ κρεμάσω στὸ παράθυρό σου ἕνα καλάθι γεμάτο κεράσια...

»Ἂν δὲν ἀρνηθῆς τὴν προσφορά μου, καλή μου Νεράϊδα, ἂν δὲν περιφρονήσῃς τὸ δῶρο μου, ἄ, θάμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος τῶν βοσκῶν...

»Ἀλλὰ σὺ φεύγεις, ψυχή μου, καὶ τὸ βλέμμα μου ποὺ σὲ λαχταρᾶ, μόλις κατορθώνει νὰ ξεχωρίσῃ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δέντρα τὸ φόρεμά σου...

»Δυστυχισμένος ἐγώ! Ἡ σκιὰ ἐκείνης ποὺ λατρεύω, χάνεται κι' αὐτή. Ἀσπλαχνη, σκληρόκαρδη, γιατὶ φεύγεις ἀπὸ κοντά μου;....».

Αὐτὰ μοῦ τραγουδοῦσεν ὁ βοσκός. Ἐγὼ πήγαινα στὸ δρόμο μου μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα. Μερικὲς φορὲς γυρνοῦσα κρυφὰ τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ δέντρο, ἀλλὰ τὰ κλαδιά του ἦσαν τόσο πυκνά, ποὺ τιποτε δὲν μποροῦσα νὰ δῶ. Ἐπὶ τέλους, ἔφτασε ἡ νύχτα. Νομίζεις πὼς ἀναπαύτηκα τότε, Αἴγλη μου ἀγαπημένη; Μόλις ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, εἶδα ἕνα βοσκὸ ποὺ ἦρθε καὶ κρέμασε ἕνα καλάθι στὸ παράθυρό μου. Τὸν εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ ἴσκιος του ἔπεφτε ἀπάνω στὸ κρεββάτι μου. Τὸ πρόσωπό μου γίνηκε μὲ μιᾶς κατακόκκινο κι' ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατά. Ἀλλ' ὅταν ἔφυγε ὁ βοσκὸς ἀπὸ κεῖ, πές μου, δὲν ἔπρεπε νὰ σηκωθῶ, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἦταν ὄνειρο ἢ ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ εἶχα δεῖ; Ἐξύγωσα λοιπὸν στὸ παράθυρο καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο ξεκρέμασα τὸ καλάθι. Ἦταν γεμάτο κεράσια. Σοῦ ὁρκίζομαι, Αἴγλη μου, πὼς ποτὲ δὲν ἔφαγα τόσο γλυκὰ κεράσια. Ἦσαν σκεπασμένα μὲ μυρσίνες καὶ μὲ ρόδα... Ὦ, μαντεύω τώρα τὴν ἐπιθυμία σου. Θέλεις νὰ μάθῃς τ' ὅ-